

ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

ΠΑ 02.06 20:00

με το Α.Σ. Ιστορικού-Αρχαιολογικού

*Δε φτάνει που δουλεύουμε,
θα μας πιάσουν και τον κώλο;*

συζήτηση με αφορμή τη σεξουαλική επίθεση στο χώρο εργασίας και τη διεκδίκηση δεδουλευμένων από το αυτόνομο σχήμα

Εισήγηση από ΛΟΥΠΑ:

Καθώς η ανεργία αυξάνεται, η εργασία γίνεται περισσότερο εντατική, ασφυκτική και ανεπαρκής για την κάλυψη των βασικών μας αναγκών και η επισφάλεια γίνεται κανόνας. Με την αναδιάρθρωση καθιερώθηκε το σημερινό ελαστικό εργασιακό σκηνικό, όπου οι συμβάσεις είναι προσωρινές, οι απολύσεις συχνές, οι προσλήψεις ανύπαρκτες. Επιτράπηκε, επίσης, η εισαγωγή νέων μορφών ανταποδοτικής πρόνοιας, τα κοινωφελή, τα voucher, οι πρακτικές κάθε είδους, η εντατικοποίηση των σπουδών, η εγκαθίδρυση των μεταπτυχιακών κοκ. Ο χρόνος λιγόστεψε, και μαζί του λιγόστεψε κάθε αίσθημα σταθερότητας και κάθε δυνατότητα επιλογών.

Εκτός από τις διάχυτες καθημερινές αρνήσεις, οι πιο οργανωμένες και συνολικές αντιστάσεις στην εργασία, δίνονται στα τελευταία κύματα της αναδιάρθρωσης, με αυτοματισμούς όπως είναι οι κεντρικές απεργίες και οι συντεχνιακοί αγώνες. Στις επισφαλείς εργασιακές συνθήκες του σήμερα, είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να βασιζόμαστε σ' αυτές τις μορφές για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής μας, για λόγους που ξέρουμε ήδη ή μένει ακόμα να αναζητηθούν στο πλαίσιο απολογισμού του προηγούμενου κύκλου αγώνων. Δύο από τους βασικούς, ήταν η αδυναμία των αγώνων αυτών να συναντηθούν μεταξύ τους και οι κομματικοί και γραφειοκρατικοί μηχανισμοί εντός τους.

Ένας από τους λόγους είναι και η ίδια η σύνθεση αυτού που είμαστε. Εδώ και δεκαετίες δεν είμαστε μία ομοιογενής εργατική τάξη με παρόμοιες καθημερινότητες και ανάγκες. Είμαστε άνεργοι, επισφαλείς εργάτριες, νυν και πρώην αυτοαπασχολούμενοι, φοιτήτριες, μαθητές κ.α όπου στους χώρους εργασίας μας, ή στους χώρους ανεργίας και επισφάλειας που ζούμε, δεν υπάρχουν ή είναι δύσκολο να υπάρξουν μορφές αγώνα βασισμένες στην εργατική μας ταυτότητα. Και αυτό γιατί δεν μπορούν να μας φέρουν κοντά με άλλους ή άλλες ή/και δεν απαντούν πράγματα για εμάς. Στον προηγούμενο κύκλο αγώνων είδαμε, εξάλλου, να δίνονται μεγάλοι αγώνες στο πεδίο της κοινωνικής αναπαραγωγής (ρεύμα, υγεία) καθώς και διάχυτες κοινωνικές εκρήξεις που δεν σχετίζονταν με συνδικαλιστικές διεκδικήσεις.

Παρόλα αυτά, καθώς συνεχίζουμε να υπάρχουμε σε εργασιακούς χώρους και με ολοένα πιο δυσμενείς όρους, η δυνατότητα οργάνωσής μας σε αυτούς συνεχίζει να είναι μία χρήσιμη και αναγκαία προοπτική. Ποιες μορφές μπορούν να ικανοποιήσουν αυτή τη δυνατότητα και να συνδέσουν τις μορφές οργάνωσης στην εργασία με τους υπόλοιπους αγώνες που θέλουμε ή είναι να δώσουμε;

Στον προηγούμενο κύκλο αγώνων, αλλά και λίγο νωρίτερα, εμφανίστηκαν δύο τουλάχιστον ακόμα μορφές που έδωσαν αγώνες σε εργασιακούς χώρους, τα σωματεία βάσης και οι συνελεύσεις γειτονιάς. Τα σωματεία βάσης ήταν η απάντηση για συνδικαλιστικούς αγώνες με ταξικά χαρακτηριστικά, αντι-ιεραρχικά

και χωρίς κομματικές οργανώσεις. Οι συνελεύσεις γειτονιάς παράλληλα με τους αγώνες στο πεδίο της κοινωνικής αναπαραγωγής έδωσαν πολυάριθμους αγώνες σε εργασιακούς χώρους ενδεικτικά οι αγώνες για την κυριακάτικη αργία και τα κοινωφελή στην Αθήνα και αγώνες σχετικοί με τον επισιτισμό στη Θεσσαλονίκη.

Αντιλαμβανόμαστε τη Λούπα ως μία κοινότητα αγώνα, ως έναν χωροχρόνο όπου μιλάμε για όσα βιώνουμε καθημερινά, για την πίεση που νιώθουμε, για το πόσο δύσκολο είναι να βρούμε δουλειά με ανεκτούς όρους, για το πόσο δύσκολο είναι να την κρατήσουμε, για το πόσο θα θέλαμε να την αφήσουμε, για τον χρόνο που δεν έχουμε, για τα λεφτά που ζητάμε, μας ζητάνε, για όλα αυτά που θα κάνουμε για να ελευθερώσουμε και να μοιραστούμε περισσότερο χώρο και χρόνο. Για αυτόν τον λόγο είναι επιθυμία και ανάγκη μας να βρούμε ως κοινότητα αγώνα τις συνδέσεις με τους χώρους εκμετάλλευσης όπου βρισκόμαστε κατά καιρούς. Η κοινότητα αποτελείται, εξάλλου, κυρίως από άτομα που βρίσκονται ή πέρασαν από τη φοιτητική ιδιότητα και επισφαλείς εργαζομένους. Όλες μας, λοιπόν, αντιμετωπίζουμε εποχιακή, μαύρη εργασία και συνεχείς εναλλαγές εντατικής εργασίας και ανεργίας, όπου σπάνια υπάρχει οποιαδήποτε άλλη δυνατότητα οργάνωσης. Η μικρή μας εμπειρία από παρέμβαση σε εργασιακούς χώρους για τα απλήρωτα δοκιμαστικά μίας από εμάς, δεν μας επιτρέπει να τοποθετηθούμε κριτικά ή απολογιστικά γύρω από το ζήτημα. Ακόμα όμως και αν δεν έχουμε παρέμβει όσο θα θέλαμε ως Λούπα σε εργασιακούς χώρους, λόγω αντικειμενικών δυσκολιών, η κοινότητά μας θέλει να ανοίγει, αλλά και να συνδέεται, να στηρίζει και να τροφοδοτεί τέτοιους αγώνες. Στο πλαίσιο αυτών των συζητήσεων και αναγκών, ένας αγώνας όπως αυτός του αυτόνομου σχήματος Ιστορικού-Αρχαιολογικού σε εργασιακό χώρο, μπορεί μόνο να μας ενθαρρύνει σχετικά με την ύπαρξη κοινοτήτων αγώνα που μπορούν να παρεμβαίνουν και στο εργασιακό πεδίο. Η ανάγκη να συζητήσουμε τις δυνατότητες, τα όρια και τις προοπτικές αυτών των μορφών ήταν, συνεπώς, ένας από τους λόγους που μας έκανε να καλέσουμε το σχήμα σ' αυτό το διήμερο εκδηλώσεων. Ένα άλλο ενδιαφέρον σημείο του αγώνα αυτού, ήταν η έμφυλη διάσταση του αγώνα και πως αυτή εξελίχθηκε παράλληλα με τις εργατικές διεκδικήσεις.

Στο εργασιακό περιβάλλον, όπως και σε κάθε άλλη πτυχή της καθημερινότητας μας, οι έμφυλοι διαχωρισμοί υπαγορεύονται από το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο και τις κυρίαρχες έμφυλες ταυτότητες. Το φύλο, γίνεται αντιληπτό από την κυρίαρχη κουλτούρα ως ένα χαρακτηριστικό που προσδίδεται στον καθένα από την φύση του. Έτσι, με βάση τα καθιερωμένα κοινωνικά στερεότυπα, έχει επικρατήσει ότι τα υποκείμενα που επιτελούν το γυναικείο φύλο, φέρουν «εξ ορισμού» τους χαρακτηριστικά όπως είναι η θελκτικότητα, η ευγένεια, η περιποίηση, η μητρική στοργή κ.α. Απ' την άλλη, για εκείνα που επιτελούν το ανδρικό φύλο προορίζονται χαρακτηριστικά όπως ο δυναμισμός, η σταθερότητα, η σκληρότητα κ.α. Αυτές λοιπόν οι έμφυλες ταυτότητες, έχοντας επικρατήσει ως νόρμα, υπαγορεύουν τους αντίστοιχους ρόλους και μέσω της κοινωνικοποίησης αναπαράγονται και παγιώνονται, τελικά, στην αντίληψη των ατόμων ως κάτι φυσιολογικό, καθορίζοντας έτσι και την συμπεριφορά τους σε όλους τους τομείς της ζωής τους.

Ένα, λοιπόν, απ' τα πεδία της καθημερινότητας, όπου οι έμφυλοι ρόλοι γίνονται αισθητοί και γεννούν τους αντίστοιχους διαχωρισμούς, είναι και αυτό της εργασίας. Ήδη από την αναζήτηση εργασίας, βρίσκουμε όλες μπροστά μας αγγελίες που ζητάνε «μόνο κοπέλες» ή που ζητάνε μόνο «εμφανίσιμες, περιποιημένες, ευγενικές και πρόσχαρες» κοπέλες, ακριβώς γιατί η έμφυλη ταυτότητα που φέρουμε ταιριάζει με το προϊόν που θέλουν να πουλήσουν. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της επισφαλούς εργασιακής πραγματικότητας που βιώνουμε καθημερινά, και του αυξανόμενου ανταγωνισμού στην αγορά εργασίας, οι επιβαλλόμενες αυτές ταυτότητες τονίζονται: πολλές φορές η επιβίωσή μας εξαρτάται από το πόσο καλά θα παίξουμε τον έμφυλο ρόλο μας, αφού και αυτός πλέον αποτελεί αντικείμενο αγοραπωλησίας.

Στα πλαίσια των επιβεβλημένων αυτών ταυτοτήτων γεννιούνται διάφορες μορφές έμφυλης καταπίεσης που εκδηλώνονται συνεχώς στις καθημερινότητές μας. Από το βλέμμα του αφεντικού, τα κορναρίσματα στο δρόμο, τα σεξιστικά σχόλια, μέχρι τις στιγμές που κάποιος μας ακολουθεί στο δρόμο για το σπίτι, παραβιαζόμαστε καθημερινά. Η έμφυλη καταπίεση, στην πιο επιθετική έκφασή της, αποτυπώνεται σε μας με τη μορφή της έμφυλης βίας. Μπορεί να είναι λεκτική, σωματική, σεξουαλική. Είναι οι προσβολές και οι βρισιές, οι συναισθηματικοί εκφοβισμοί, οι χειρονομίες, τα χτυπήματα, ο βιασμός. Τη συναντάμε στην οικογένεια, στο σχολείο, στο δρόμο, στο πανεπιστήμιο, στη δουλειά. Και εκεί, πέρα από τις άθλιες εργασιακές συνθήκες που αντιμετωπίζουμε όλοι μας ανεξαρτήτως φύλου, πέρα από την προσδοκία των πελατών να είμαστε θελκτικές και ευγενικές προς αυτούς, βιώνουμε συχνά και τη δίπτυχη -τόσο εργασιακή όσο και σεξουαλική- επιβολή των αφεντικών σε μας. Τα περιστατικά σεξουαλικής κακοποίησης δεν είναι κάτι σπάνιο ούτε κάτι εξωπραγματικό. Συμβαίνουν καθημερινά, συμβαίνουν λόγω της σεξιστικής και πατρι-

αρχικής κουλτούρας που κυριαρχεί και χρειάζονται απάντηση.

Πώς λοιπόν απαντάμε με συλλογικούς όρους; Πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι για μια κοινότητα αγώνα (αυτόνομο σχήμα) να ανοίξει έναν αγώνα με αυτόν τον διττό χαρακτήρα (έμφυλο και εργασιακό); Τι δυνατότητες και τι όρια μπορεί αυτός να έχει; Όλα αυτά είναι ερωτήματα που προέκυψαν και μας απασχόλησαν, γι' αυτό και αποφασίσαμε να καλέσουμε το αυτόνομο σχήμα του ιστορικού-αρχαιολογικού σε αυτή την κουβέντα.

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα αγώνα & συνάντησης
φοιτητριών· ανέργων· επισφαλών
χαμένων παιδιών

loupa.espivblogs.net

ανοιχτή συνέλευση
κάθε Πέμπτη στις 21:00
στην κατάληψη
Φάμπρικα★Υφανέτ